

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi G.M. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 maja 2008 r., sygn. akt[...],
wydanym w sprawie z wniosku S.B.
przy uczestnictwie: [...]
o zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 sierpnia 2009 r.,
zażalenia G.M.
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie w części odrzucającej
skargę o wznowienie postępowania (pkt 3).**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu skargi G.M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 7 maja 2008 r., wydanym w sprawie z wniosku S.B. przy uczestnictwie [...] o zasiedzenie – oddalił wnioski skarżącej o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o udzielenie zabezpieczenie, natomiast skargę o wznowienie postępowania odrzucił.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w skardze wniesionej dnia 6 lutego 2009 r. G.M. powołała się na pozbawienie możliwości działania, spowodowane naruszeniem art. 510 § 2 k.p.c. przez zaniechanie wezwania jej do udziału w sprawie, i przytoczyła, że o wyniku postępowania zakończonego postanowieniem z dnia 7 maja 2008 r. dowiedziała się w dniu 6 listopada 2008 r. podczas przeglądania akt w sekretariacie Sądu. Zgodnie z art. 407 w związku z art. 524 § 2 k.p.c., skargę o wznowienie, gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania, wnosi się w terminie trzymiesięcznym od dnia, w którym strona dowiedziała się o orzeczeniu kończącym sprawę merytorycznie. Z akt sprawy o zasiedzenie wynika, że o wydaniu postanowienia z dnia 7 maja 2008 r. skarżąca wiedziała już w dniu 10 września 2008 r. Świadczy o tym treść pisma skierowanego przez nią w tym dniu do Sądu, zwłaszcza sformułowanie: „mimo upływu kilku miesięcy od wydania postanowienia przez Sąd do chwili obecnej nikt z ewentualnych właścicieli nie zgłosił się do nas w tej sprawie”. Zatem twierdzenia skarżącej o uzyskaniu informacji o orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie dopiero w dniu 6 listopada 2008 r. nie odpowiadają rzeczywistości stanowi rzeczy. Bez znaczenia – podkreślił Sąd Okręgowy – jest natomiast okoliczność czy już w dniu 10 września 2008 r. skarżąca знаła dokładną treść postanowienia, gdyż to nie konkretny wynik postępowania jest podstawą wznowienia, lecz sam fakt uniemożliwienia zainteresowanemu udziału w postępowaniu, a termin do wniesienia skargi o wznowienie liczy się od dnia powzięcia wiadomości o wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś od dnia, w którym skarżący zapoznał się z jego treścią. O fakcie wszczęcia

postępowania skarżąca wiedziała zresztą znacznie wcześniej, gdyż w dniu 21 lutego 2007 r. złożyła wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania. Wniosek ten został oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 14 marca 2007 r., którego G.M. nie zaskarżyła. Konkludując, Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga o wznowienie została wniesiona po upływie przepisanej terminu i z tej przyczyny, zgodnie z art. 410 k.p.c., ulega odrzuceniu.

W zażaleniu na postanowienie odrzucające skargę o wznowienie G.M. zarzuciła naruszenie art. 407 w związku z art. 524 § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że termin do wniesienia skargi biegnie od dnia dowiedzenia się o „wydaniu orzeczenia” oraz błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że o orzeczeniu kończącym sprawę merytorycznie dowiedziała się przed dniem 6 listopada 2008 r. W konkluzji żaląca wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części odrzucającej skargę (pkt 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Żaląca trafnie zauważa, że ani jej wcześniejsza wiedza o toczącym się postępowaniu w sprawie o zasiedzenie, ani fakt nie zaskarżenia postanowienia Sądu pierwszej instancji o odmowie dopuszczenia do wzięcia udziału w sprawie nie mają znaczenia dla dokonania oceny czy skarga o wznowienie postępowania została wniesiona w przepisany termin. Termin ten bowiem liczy się od dnia, w którym żaląca dowiedziała się o postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 7 maja 2008 r.

Skargę o wznowienie – jak stanowi art. 407 § 1 k.p.c. – wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji – od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. W postępowaniu nieprocesowym chodzi oczywiście o dowiedzenie się o postanowieniu orzekającym co do istoty sprawy (art. 516 k.p.c.). Żaląca ma rację podnosząc, że w art. 407 § 1 k.p.c. jest mowa o dowiedzeniu się o wyroku (*postanowieniu*), nie zaś o dowiedzeniu się o wydaniu wyroku (*postanowienia*). Dowiedzenie się o wyroku (*postanowieniu*) w rozumieniu powołanego przepisu oznacza natomiast – wbrew odmiennym zapatrywaniom

Sądu Okręgowego – uzyskanie informacji o treści tego orzeczenia, a nie o samym fakcie jego wydania. To bowiem znajomość treści orzeczenia, a nie wiedza o samym fakcie jego wydania, umożliwia podjęcie decyzji o wniesieniu skargi o wznowienie postępowania.

Trafnie też zarzuca żaląca, że Sąd Okręgowy swoje stanowisko, o dowiedzeniu się przez nią najpóźniej w dniu 10 września 2008 r. o prawomocnym postanowieniu w sprawie o zasiedzenie, wywiódł z analizy pisma skierowanego w tym dniu do Sądu, ograniczonej – niestety – do jednego zdania wyrwanego z kontekstu. W piśmie tym żaląca i M.M. zwracali się do Sądu z „.....prośbą o przekazanie informacji w sprawie osób, ich udziałów i adresów, które uzyskały w sprawie sygn. akt [...] w drodze zasiedzenia własność kamienicy przy ul. S. 24 w K.....”. W odpowiedzi Sąd Rejonowy pismem z dnia 16 października 2008 r., doręczonym żalącej w dniu 22 października 2008 r., poinformował ją, że może przeglądać akta sprawy. Analiza całego pisma z dnia 10 września 2008 r. nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że już w dniu jego sporządzenia żaląca знаła treść postanowienia z dnia 7 maja 2008 r. wydanego w sprawie o zasiedzenie. Wyrażone zatem w zaskarżonym postanowieniu stanowisko o wniesieniu skargi o wznowienie po upływie przepisane terminu trzeba uznać za przedwczesne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie w części odrzucającej skargę o wznowienie postępowania (pkt 3).